

TAISTELU MARXILAISUUDEN PUOLESTA

Sanomalehdissä on viime aikana pohdittu uutterasti kysymystä työläisten rahankeräyksistä pietarilaiselle työväenlehdistölle. Ja on myönnettävä, että tämän kysymyksen mitä perusteellisin ja vakavin pohtiminen on ehdottoman välttämätöntä, sillä tämä on äärettömän tärkeä poliittinen periaatekysymys.

Miten on tämän kysymyksen laita? Likvidaattorit („Novaja Rabotshaja Gazeta”) vaativat koottujen varojen jakamista tasan. Marxilaiset („Severnaja Pravda”) vaativat näiden varojen jakamista siten kuin roponsa antaneet työläiset itse määräävät. Harkittuaan, minkälainen on yhden tai toisen sanomalehden suuntaus, työläisten on itsensä ratkaistava, *ketä varten* he ovat tarkoittaneet keräämänsä varat.

Ensimmäisessä tätä kysymystä koskevassa *asiakirjassa*, 22 viipurinpuolelaisen, likvidaattoruuden kannattajan, päätöslauselmassa, sanottiin (ks. „Novaja Rabotshaja Gazeta” № 2, elokuun 9 pnä) yksinkertaisesti: „on suoritettava varojen keräyksiä työväenlehtien hyväksi tasavertaisuuden perusteella”. Sitten Nobelin ja Putilovin tehtaiden eräiden työläisryhmien tekemissä päätöslauselmissa (saman lehden №№ 6, 8, 9 ja 10) kannatettiin ja käytännössä toteutettiin koottujen varojen jakamista *tasan kolmeen* osaan: marxilaisille, likvidaattoreille ja narodnikeille. „Novaja Rabotshaja Gazetan” toimitus on vaiteliaasti hyväksynyt sen sekä myös puolustanut sitä G. R:n ⁸⁴ kirjoituksessa (№ 9).

„Severnaja Pravda” sitä vastoin on todistellut, että tasanjako on väärä menettelytapa, että se ei vastaa marxilaisuuden tehtäviä ja tarkoituksia.

Toistamme, että jokaisen tietoisien työläisten täytyy perehtyä huolellisesti ja täysin itsenäisesti tähän kysymykseen.

Millä tasanjakoa perustellaan? Viitataan „marxilaiden työläisten pyhään tunnukseen: kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”.

Herää kysymys, vaatiiko tämä tunnus sitä, että marxilaiden työläisten, sanokaamme marxilaiden puolueen jäsenten, pitää liittyä yhteen niiden työläisten kanssa, jotka kulkevat *porvarillisten* puolueiden mukana? Hiukankin asiaa harkittuaan jokainen työläinen myöntää, että ei, ei vaadi.

Kaikissa maissa, kehittyneimmissäkin maissa, on työläisiä, jotka seuraavat porvarillisia puolueita: liberaaleja Englannissa, „radikaali-sosialisteja” Ranskassa, katolilaisia ja liberaalista „kansan”-puoluetta Saksassa, reformistista (pikkuporvarillista) puoluetta Italiassa j.n.e. aina naapurimaassamme Puolassa olevaa pikkuporvarillista PPS-puoluetta („Puolan sosialistista puoluetta”)⁸⁵ myöten.

Ylevä tunnus kutsuu työläisiä liittymään itsenäiseksi, proletaariseksi luokkapuolueeksi, mutta *yksikään* edellä luetelluista puolueista *ei ole* proletaarinen puolue.

Ottakaa narodnikkiamme peruserä. Se narodnikkien katsantokanta, että maan yksityisomistuksen lakkauttaminen ja maan tasanjakaminen on muka sosialismia eli „sosialisointia”, on vain erheellinen ja *porvarillinen* näkökanta. Marx todisti jo kauan sitten, että rohkeat *porvarilliset* taloustieteilijät voivat vaatia ja ovat vaatineet maan yksityisomistuksen lakkauttamista⁸⁶. Se on *porvarillinen* uudistus, joka *avartaa* kapitalismin toimialaa. Me kannatamme talonpoikia — *porvarillisia* demokraatteja näiden taistellessa maasta ja vapaudesta maaorjuuttaja-tilanherroja vastaan.

Mutta proletaarisen palkkatyöläisten järjestön yhtenäisyys pikkuporvarillisten talonpoikaisdemokraattien kanssa olisi marxilaisuuden suuren tunnuksen mitä pahinta loukkamista. Tällaisen yhtenäisyyden aikaansaamisen yritykset tuottaisivat suurta vahinkoa työväenliikkeelle ja päättyisivät aina nopeaan romahdukseen.

Venäjän historia (vuodet 1905—1906—1907) on todistanut, ettei narodnikeilla ole eikä voi olla mitään muuta joukkotukea, luokkanojaa kuin vasemmistotalonpoikaisto.

Likvidaattorit ja heitä seuranneet työläiset ovat siis perääntyneet marxilaisuudesta, poikenneet *luokkarateilta*,

lähteneet palkkatyöläisten ja pikkuporvarillisen puolueen välisen puolueettoman yhtenäisyyden luomisen tielle. Sillä se on nimenomaan *puolueetonta* yhdistymistä, kun työläistä kehoitetaan: älä välitä, missä on proletaarinen ja missä pikkuporvarillinen puolue, anna vain mennä tasan! *

Joukot „eivät osaa erottaa, mikä on asian olemus”, kirjoitti G. R. „Novaja Rabotshaja Gazetan” 9. numerossa. Juuri sen tähden me tarvitsemmekin vanhaa, kokeen läpäisyyttä, marxilaista sanomalehteä voidaksemme *kehittää* niiden joukkojen *tietoisuutta*, „jotka eivät osaa erottaa”, *auttaaksemme* niitä erottamaan ja *tekemään eron*.

Ja kun G. R. ja hänen kaltaisensa kirjoittelijat *vastustavat* organisoitua, marxilaista yhteenliittämistä viittaamalla (herättämättä edes kysymystä kahden puolueen yhdistämisestä!)—viittaamalla „joukkoihin, jotka eivät osaa erottaa, mikä on asian olemus”, niin se on puolueettomuuden *saarnaamista*, se on marxilaisuudesta *luopumista*, se on pikkuporvarillisten katsomusten ja pikkuporvarillisen politiikan salamyhkäistä ajamista.

Tällaisella poliittisella likvidaattorit osoittavat sen, että heitä nimitetään oikeutetusti likvidaattoreiksi, s.o. marxilaisesta järjestöstä luopuneiksi, sen hajottajiksi.

Toisena perusteena on se (ks. G. R:n kirjoitusta ja „Novaja Rabotshaja Gazetan” toimituksen omaa päätelmää 6. numerossa), että eri suuntia silmälläpitäen toimitetut rahankeräykset muka tekevät tyhjäksi „yksimielisen vastaiskun antamisen taantumukselle”, joka vainoaa työväenlehtiä.

Asiaa ajateltuaan jokainen tietoinen työläinen näkee, että tämä on liberaalien vanha peruste, jonka mukaan

* Seuraavankin päätöslauseلمان nojalla, joka on julkaistu „Novaja Rabotshaja Gazetan” 21. numerossa, voidaan päätellä, kuinka eräät työläiset vastaavat tähän likvidaattorien periaatteettomaan propagandaan:

„Tällaista ratkaisua (että varat jaetaan tasan kolmen sanomalehden kesken...) me pidämme välttämättömänä ja ainoana oikeudenmukaisena: ensinnäkin sen tähden, että kaikki kolme sanomalehteä, koska ne ovat työväenlehtiä, joutuvat yhtäläisesti rangaistusten ja vainojen kohteiksi, ja toiseksi sen tähden, että suurin osa työläisistä, niin meillä kuin muillakin paikkakunnilla, ei ole vielä päässyt täysin selville erilaisten puoluevirtausten erikoisuuksista eikä voi tietoisesti yhtyä johonkin yhteen niistä, vaan suhtautuu yhtä myötätuntoisesti kaikkiin niihin yhteisesti”.

Likvidaattorien sanomalehti ei ole yrittänyt kertaakaan selittää lukijoilleen eikä antaa näille mahdollisuutta päästä selville siitä, voidaanko narodnikkilaista sanomalehteä pitää työväenlehtenä ja sopiiko sitä sekoittaa marxilaisen tai vaikkapa likvidaattorien lehden kanssa. „Novaja Rabotshaja Gazeta” pitää edullisempänä lyöttäytyä „valtoimien voimien” mukaan ja laahustaa niiden jäljessä, jotka eivät ole päässeet selville asiasta, kunhan vain voi tuottaa „harmia” marxilaisille.

demokraattien erkaantuminen liberaaleista rikkoo „yksimielisyyden taantumusta vastaan”. Se on porvarillinen ja peräti virheellinen peruste.

Puolueeton joukko, joka likvidaattori G. R:n väittämän mukaan „ei osaa erottaa, mikä on asian olemus”, oppii mainiosti esimerkkien valossa. Ken on vielä kovin takapajuinen ja vähätietoinen, ken ei osaa ajatella tai on laiska ajattelemaan ja „erottamaan”, hän viittaa kintaalla ja sanoo: „minäkin olen vastaan, antaa vain mennä tasan”. Mutta se, joka *alkaa* ajatella ja „erottaa”, hän menee *sen lisäksi* kuuntelemaan *ohjelmista käytävää väittelyä*, s.o. kunkin suunnan katsomusten puolustamista, ja kuunneltuaan *tietoisempia* hän oppii vähitellen itsekin ja alkaa kaikkia kohtaan tuntemansa välinpitämättömyyden sekä lavean myötätuntoisuuden asemesta suhtautua sanomalehtiin määrätietoisesti.

Likvidaattorit ovat unohtaneet kaikki nämä perustotuudet, jotka „jokaisen työläisen on tiedettävä ja pidettävä mielessä”. Tuolla *suunnitelmallaan*: „antaa mennä tasan” likvidaattorit ovat todistaneet, että heitä pidetään *aivan oikein* puolueettomuuden saarnaajina, marxilaisuudesta luopuneina, ihmisinä, jotka puolustelevalta „proletariaattiin kohdistuvaa porvarillista vaikutusta” (katso marxilaisten vuoden 1910 tammikuussa tekemää yksimielistä päätöstä).

Marxilainen organisaatio yhdistää *tietoiset* työläiset yhteen yhteisen ohjelman, yhteisen taktiikan ja niiden yhteisten päätösten pohjalla, jotka koskevat suhtautumista taantumukseen, kapitalisteihin, demokraattiseen porvaristoon (narodnikit) j.n.e. Marxilaiset puolustavat ja toteuttavat väsymättä kaikkia näitä *yhteisiä* päätöksiä — muun muassa vuosien 1908, 1912 ja 1913 päätöksiä *reformismin* järjettömyydestä ja turmiollisuudesta.

Väittelyt (keskustelut, käsittelyt, kiistat) puolueista ja yleisestä taktiikasta ovat välttämättömiä; ellei niitä käydä, joutuvat joukot hajalle, ellei niitä käydä, *ei voida tehdä* yhteisiä päätöksiä ja siis myöskin toiminnan yhtenäisyys on mahdotonta. Ellei niitä käydä, menee *työläisten* marxilainen järjestö *rappiolle*, työläisten, jotka „osaavat erottaa, mikä on asian olemus”, ja porvariston on helpompi vaikuttaa takapajuisiin.

Puolustaessaan varojen keräystä suuntien mukaan, varojen keräystä toimintaohjelmista käytyjen väittelyjen perus-

teella Pietarin työläisten parhaimmisto taistelee marxilaisuuden puolesta puolueettomuuden kannattajia vastaan.

Ja olemme vakuuttuneita siitä, että työläiset tulevat kaikin voimin aina ja kaikkialla puolustamaan *vain* marxilaista varojen keräämisen ja joukkoja *valistavien* väittelyjen järjestelmää.

„*Severnaja Pravda*” № 27,
syyskuun 3 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I l j i n

Julkaistaan „*Severnaja Pravda*” lehden
tekstin mukaan
